

Mše svaté:

neděle: 8⁰⁰, 9³⁰ (s katechezí pro děti), 11⁰⁰, 18³⁰
všední dny: 6⁰⁰, 18³⁰
sobota: 14¹⁵ - v psychiatrické léčebně v Brně - Černovicích
Pobožnosti:
první pátek v měsíci: 18⁰⁰ - adorace a pobožnost k Božskému Srdci
první sobota v měsíci: 17³⁰ - mariánská pobožnost
pondělí: 18⁰⁰ - pobožnost vedená Mariinou legií

Úřední hodiny na faře: Út 9 - 12 h
tel.: 543 249 933 Pá 15,30 - 18 h

ÚKLID KOSTELA

Děkujeme všem, kdo se obětavě podílejí každou druhou sobotu na úklidu našeho kostela i na jeho květinové výzdobě. Prosíme další ochotné zájemce o pomoc, - můžete se zapsat do rozpisu služeb v předsíni kostela.

FARNÍ SPOLEČENSTVÍ

Každý pátek po večerní bohoslužbě jste zváni k posezení a rozjímání nad biblickými texty. Občerstvení zajištěno, slovem provází bratr Jan Blaha.

HLEDÁME DOBROVOLNÍKY

Hledáme dobrovolníky na dohled kaple v psychiatrické léčebně v Černovicích o nedělích mezi 14 a 16 hodinou. Ve službě by střídalo více osob, takže by byla služba pravděpodobně jedenkrát měsíčně.

Kontaktní osoba: Eliška Trmačová, tel.: 603 900 387

Honzík Široký * 30. 8. 1996 - + 3. 6. 2009

Celá naše farnost prožila nedávno smutné rozloučení s naším ministrantem Honzíkem (křestním jménem Janem Sarkanderem Antonínem Paduánským) Širokým. Všichni jsme jej znali jako živého, radostného hochy, který se dovedl pro vše opravdově nadchnout. Vzpomínáte si, s jakým zápalem, ba vervou, prodával misijní kalendáře? I ve službě ministranta se vždy snažil, aby nebyl jenom „do počtu“. Co dělal, to dělal s nadšením, plný energie, prostě naplno. Honzíkovým odchodem každému z nás zůstal úkol: naplnit to dobré, co už on sám zde udělat nemůže. Pamatujme na to! A s důvěrou v nezměrné Boží milosrdenství mu vyprošujme věčnou radost a pokoj v Pánově láskyplné náruči. Díky Honzíku!
- MT -

Redakce farního zpravodaje

Webové stránky farnosti: www.farnost-krenova.blogspot.com e-mail: krenova@email.cz
Za redakci: Oldřich Lanča (OL), Miloslav Trmač, Jiří Štasta (JŠ) a Marek Schwarz (MS)

ZPRAVODAJ

Farnosti Brno – Křenová
Červenec 2009

č. 11

SLOVO REDAKCE

Tímto výtiskem dostáváte do rukou jedenácté číslo farního zpravodaje. Náš zpravodaj vzhází již čtvrtý rok. V anketě na začátku jste projevíli přání, o čem bychom měli psát. Snažíme se toto vaše přání plnit. Pravidelně přinášíme slovo kněze, životopisy svatých, opakování z katechismu, něco o liturgii, duchovní články, dětský koutek, zprávy o akcích ve farnosti, různé informace, pozvánky, atd. Chceme v tomto směru pokračovat.

Rádi bychom uvítali vaši spoluúčasť. Ve svých příspěvcích se můžete podělit se čtenáři, například o své zážitky a dojmy z poutí nebo třeba z pobožností se zpěvy z Taizé, z akcí naší farnosti, z činnosti Legio Mariae, Orla, jaká duchovní četba vás zaujala a čím, atd.

Svoje příspěvky, sdělení, texty, dotazy, připomínky k obsahu, návrhy, atd. můžete vhodit do označené schránky v kostele, odevzdat v sakristii s označením „Zpravodaj farnosti“, nebo odeslat na email krenova@email.cz. Těšíme se na spolupráci.

Redakce zpravodaje

DUCHOVNÍ SLOVO

Na místě Kristově jsme spásou pro svět. Buďme tedy **dokonalí a nepochybujeme!**

Úryvek epištoly **2Kor 5,6-10** obsahuje hlubokou myšlenku: „Žijeme vírou, ne tím, co vidíme“ v. 7. Je to výzva k **novému životu** „v těle“. Apoštol předkládá pravdu: „dokud máme domov v tomto těle, jsme vzdáleni od Pána“ v. 6.

Bůh Otec chce, abychom se **oblékli v Boha** skrze Krista, který nás **neodsoudil**, ale všechny naše hříchy svým utrpením smířil. Proč nás Pán neodsoudil, ale povolal ke konání dobra? Abychom konali dobro **na místě Kristově**. Kdyby Kristus byl mezi námi, konal by divy ve viditelném světě jako je uzdravování, zbavování posedlosti nebo křížení mrtvých.

SVĚŘENÉ HŘIVNY

Kristus uzdravoval Izrael především duchovně. Jenom malá část Izraele, část ovšem velmi významná, byla postupně duchovně uzdravena Ježíšovým působením. Větší část Izraele v Ježíše jako Mesiáše však neuvěřila. Není totiž snadné přijmout nauku Božího Syna, protože jde o změnu **celého člověka**. Pavel proto povzbuzuje: „*Je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové*“ ^{2Kor 5,17}.

To se týká každého z nás. Musíme se **změnit** zcela, **od základu**. Nelze nadále ulpívat na „těle“, ale své nitro obrátit od světa k Bohu. Apoštol to vysvětluje: „*Od nynějška nikoho neznáme podle těla. Ačkoli jsme i poznali Krista podle těla, nyní ho již tak neznáme*“ ^{2Kor 5,16}. Krista již nevidíme v těle. Poznáváme ho však skrze **víru**. Kristus je činný skrze nás, protože v nás **přebývá**: „*V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás*“ ^{J 14,20}.

Tím **nás** Kristus **stavi** do středu dění. Naše projevy lásky a služby druhým jsou projevy samotného Krista. Jestliže se někde projeví **moc dobra**, prokážeme-li s láskou dobro druhým nebo jim odpustíme, projeví se tak navenek **moc Kristova**. Apoštol to vysvětluje: „*To všechno je od Boha, který nás smířil se sebou skrze Krista*“ ^{2Kor 5,18}.

Žádným jiným způsobem nemůže být svět zachráněn, **pouze skrze nás**. Je to plán spásy Boha Otce, který věrně plní Kristus skrze nás: „*Budme dokonalí, jako dokonalý je náš Otec nebeský*“ ^{Mt 5,48; srv. 2Kor 13,11, Jer. b.; Ef 4,13}. K dokonalosti vybízí již kniha Mojžíšova: „*Budeš dokonalý před Hospodinem svým Bohem*“ ^{Dt 18,13, Kral. b.} V žalmech Bůh promlouvá podobně: „*Bůh...mou cestu činí dokonalou*“ ^{Ž 18,33b; srv. 2Sam 22,33b}. „*Od pýchy zachraň svého služebníka, aby nade mnou nepanovala a tehdy budu dokonalý a očištěný...*“ ^{Ž 19,14, Jer. b.}

Také **Kristus vyzývá** k **dokonalosti**: „*Chceš-li být dokonalým, jdi, prodej svůj majetek a dej chudým, a budeš mít poklad v nebesích*“ ^{Mt 10,21}. Pán nevyzývá snad nutně majetek rozdat těm, kteří se třeba nesnaží si zajistit obživu. Je to i výzva k vložení majetku do pracovních možností pro potřebné a tím majetek vlastně nejlíp „rozdávat“ chudým. A jinde: „*dokonalý bude každý, bude-li jako jeho mistr*“ ^{L 6,40}. To je **řeč o Kristu**. Apoštol se za nás modlí, „*za naše zdokonalení*“ ^{2Kor 13,9b} a svědčí, jak **obtížné** je dosažení dokonalosti: „*Ne, že bych... byl už dokonalý, usilovně však běžím, abych se opravdu zmocnil toho, k čemu se i mne zmocnil Kristus Ježíš*“ ^{Fil 3,12}. Potom: „*K čemu jsme již dospěli, toho se držme*“ ^{Fil 3,16}. „*Tajemství, ...skryté od věků, nyní bylo zjeveno... tím tajemstvím je Kristus ve vás... Jeho hlásáme... vyučujeme každého člověka ve vši*“

Každý křesťan je částí tajemného těla Kristova - církve, členem Božího lidu, jak to definuje II. vatikánský koncil. Bez ohledu na to, čím je, jaké má vzdělání, povolání, každý křesťan má své místo v Božím plánu spásy. Bůh nás učinil svými spolupracovníky a dal nám k tomu potřebné dary, schopnosti. Pán Ježíš o tom mluví ve známém podobenství o hřivnách, které pán svěřil svým služebníkům, aby je spravovali. Máme se podílet na Božím díle. Každý podle svých sil a podle místa, na které nás Bůh postavil, máme spravovat svěřené hřivny.

Možná se někdo zeptá, o jaké hřivny se jedná. Vždyť každý nemá zvláštní schopnosti, nadání, talent. Velkou hřivnou je náš čas. Ten má každý z nás. Naše minuty, hodiny, dny přicházejí a nenávratně odcházejí. Buď je zúročíme láskou, která oslavuje Pána, a nebo uplynou smutně prázdné, či dokonce poskvrněné hříchem. Záleží jen na nás, jak se svým časem naložíme. Je prospěšné při ranní modlitbě obětovat nastávající den Bohu, to znamená své myšlenky, slova, skutky, a s tímto úmyslem prožívat svůj den. Naši zbožní předkové říkali: Cokoliv dnes budu myslet, mluvit, konat, trpět, vše chci činit k větší cti a slávě tvé. Tobě chci, Bože, sloužit bez ustání, ty mi k tomu dej své požehnání.

Hřivnou svěřenou od Pána je i náš intelekt, naše rozumové schopnosti, které máme rozvíjet a vzdělávat. Dále je to vůle, kterou máme soustavně cvičit a posilovat trvalou kázní. A také zdraví, které máme chránit. Pokud někdo obdržel zvláštní nadání k něčemu, má na jeho rozvoji pracovat a využít je k dobrému. A konečně cennou hřivnou se může stát i každé utrpení, bolest duševní či fyzická. Křesťan sám utrpení nevyhledává, ale jestliže ho utrpení potká, má příležitost - jak vybízí sv. Pavel - připojit se k utrpení Syna Božího tím, že je přijímá bez reptání a svá trápení obětujeme Bohu. Pán Ježíš sám poznal strach z utrpení v zahradě Getsemanské, kde se potil krví.

Nezáleží na tom, jak velké hřivny nám Bůh svěřil, ale jak jsme s nimi naložili, jak jsme je uplatnili ke konání dobra, ke cti a chvále Boží, ve prospěch bližních. Neboť - budeme-li věrni nad málem, odměna naší službu nekonečně přesáhne.

(Podle týdeníku „SVĚTLO“)

„Kdybychom myslili na Boží milosrdenství, nikdy bychom neochabovali v konání dobra ze všech sil.“
(Z listu svatého Jana z Boha)

Při čtení evangelia z úcty k Božímu slovu stojíme. Na začátku při slovech „Sláva tobě, Pane“, děláme palcem pravé ruky kříž na čele, na ústech a prsou. Prsty jsou při tom napřimené.

Při vyznání víry říkáme slova „Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem“ skloněni.

Proměňování je nejsvětější okamžik mše svaté. Když kněz po proměňování pozvedá hostii a pak kalich, klečíme a svým pohledem upřeným na eucharistii uctíváme Tělo a Krev Páně, pokud je kněz drží vzhůru. Můžeme při tom říkat v duchu na př. "Pán můj a Bůh můj. Buď pozdraveno svaté Tělo Ježíše Krista které bylo za mne na kříži obětováno" a "Pozdravena buď svatá Krví Ježíše Krista, která byla za mne na kříži vylita". Slova zde nejsou rozhodující, můžeme uctívat Spasitele i beze slov. Záleží na opravdovosti, s jakou tak činíme.

Pozdravení pokoje si věřící vyměňují prostě a jen s poblíže stojícími. Zpěv "Beránku Boží..." před sv. přijímáním není kajícím zpěvem, bití v prsa se zde nepoužívá. Před sv. přijímáním není důvod dělat znamení kříže.

Po sv. přijímání klečíme, děkujeme Bohu a vzdáváme mu chválu. V osobním rozhovoru s Kristem by měla zaznít slova lásky a darování se.

Kéž zbožná a aktivní účast na slavení mše svaté přinese co nejvíce milosti nám i těm, za kterou mši svatou obětujeme.

- OL -

K ZAMYŠLENÍ

Celá evropská civilizace je postavena na křesťanské a řecké filozofii. Francouzská revoluce a osvícenství znamenaly zlom. Víru v Boha nahrazují vírou v lidský rozum. Není to ale nic jiného než lidská pýcha. Stejně jako v ráji, kde ďábel našeptával prvním lidem: "Budete jako Bůh".

V Bibli stojí: "Hledejte nejprve království Boží a všechno ostatní vám bude přidáno." Lidé se ale domnívají, že je třeba najít "všechno ostatní". Lidé již nemají na nebe na nebi, tak zatouží po nebi na zemi. Vzniká iluze, že když budu mít, budu šťastný. Touha po majetku a spotřebě je nekonečná. Touhu po spotřebě podporoval za komunismu režim, aby mu oplátkou lidé nemluvíli do politiky. Dnes tu spotřebu uměle a vychytrale vyvolává reklama. Ale člověk který zaměnil "BÝT" za "MÍT", nikdy nemá dost. Jenom Kristus může dát lidskému srdci pokoj, který svět nikdy dát nemůže.

(Převzato z tisku)

SVATÝ PAVEL

Původně se jmenoval Šavel, Saul. Narodil se v Tarsu, významném přístavním městě v Malé Asii, jako syn zámožného stanaře. Vyučil se otcovu řemeslu. Po otci zdědil i římské občanství. Šavel byl vysoce vzdělaný. Ve škole slavného Gamalilea si osvojil rabínské učení a farizejskou zbožnost. V křesťanství spatřoval nebezpečnou sektu, kterou je třeba pronásledovat. Byl přítomen kamenování sv. Štěpána.

Na cestě do Damašku kde chtěl zatýkat členy mladé křesťanské obce, ho dostihla Boží milost. Ještě před Damaškem byl sražen do prachu a uslyšel hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?" Přemožen zjevením Zmrtvýchvstalého se Šavel ptá: "Kdo jsi, Pane?" Uslyšel odpověď: "Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň a jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat".

Šavel prožívá radikální obrácení. Z Kristova pronásledovatele se stává jeho nejhorlivější hlasatel, protože uvěřil Kristovu volání. Spojil se s ostatními apoštoly, zvláště s Petrem, Jakubem a Janem, které nazývá "sloupy církve". Od nich přebírá učení Kristovo. Sám se stává neochvějným apoštolem. Svou osobu nepovažoval za nic, bezprostředně důvěřoval milosti Ducha svatého. Začali mu říkat Pavel. Kristus se stal smyslem jeho života a hlubokým motivem jeho činnosti. Všechnu svou energii vložil výlučně do služeb Ježíše Krista a jeho evangelia. Zastával základní a nezastupitelnou hodnotu víry.

Rozvinul a vyložil křesťanské učení. Formuloval ústřední prvky křesťanské tradice, které se týkají Eucharistie a zmrtvýchvstání. Eucharistie je centrem života církve. Událost zmrtvýchvstání má podle Pavla ústřední postavení v tajemství spásy. Není to však událost sama pro sebe, oddělená od Smrti. Zmrtvýchvstalý je vždy ten, který byl nejdříve ukřižován. Jistota, že Kristus vstal z mrtvých, je s Otcem a právě tak je s námi, nás osvobozuje od strachu, dává nám jistotu naděje. Pavel putoval od města k městu, od země k zemi, aby všude hlásal evangelium a zakládal křesťanské obce. Jeho apoštolská činnost se tradičně rozděluje do tří apoštolských cest, ke kterým se připojuje čtvrtá cesta do Říma, na kterou se vydal jako vězeň. Výchozím bodem jeho cest byla církev v syrské Antiochii. První cestu podniknul s Barnabášem na Kypr, dále na pobřeží Anatolie (dnes Turecko) a do dalších měst. Zatím se v Jeruzalémě vedla tvrdá diskuse, do jaké míry jsou křesťané pocházející z pohanství povinni dodržovat předpisy mojžíšského zákona. Na tzv. sněmu apoštolů bylo zásluhou Pavlovou rozhodnuto, že obrácení pohané nejsou vázáni židovskými normami. Jedinou nezbytností bylo žít s Kristem a podle jeho slov. Potom se Pavel odloučil od Barnabáše a sám podnikl cestu do Sýrie, Kilikie, Makedonie a Řecka. Cílem třetí cesty byl Efez a opět Makedonie a Řecko. Na konci života mohl Pavel říct, že pracoval více než ostatní

apoštolové dohromady. Jeho působení nám přibližuje sv. Lukáš ve Skutcích apoštolů a Pavlovy listy. Pavel musel čelit mnoha těžkostem a překážkám. On sám vzpomíná že pracoval v námaze, v žaláři, v pronásledování, často v nebezpečí smrti.... K tomu vyčerpávající práce, mnohé bezesné noci, hlad a žízeň, zima a chatrné oblečení. Kromě toho každodenní nával ke mně a starost o všechny církevní obce... (2 Kor 11, 23 - 28)

Po třetí cestě se Pavel vrátil do Jeruzaléma, kde byl uvězněn. Jako římský občan se odvolal do Říma, kam byl jako vězeň doprovozen. Ani ve vězení jeho činnost neochabuje. Za císaře Nerona byl v roce 67 odsouzen k smrti a sťat. Je pohřben v chrámu sv. Pavla Za hradbami. Hlavy apoštolů Petra a Pavla jsou uloženy v chrámu sv. Jana v Lateráně v Římě (titulární kostel římského biskupa, tedy papeže). Svátek Petra a Pavla slavíme 29. června. Letos, 2009, tímto dnem končí Rok sv. Pavla vyhlášený Ioni Benediktem XVI.

OPAKUJEME SI Z KATECHISMU

- OL -

Co jsou a které jsou svátosti?

Svátosti jsou vnímatelná a účinná znamení milosti, ustanovená Kristem a svěřená církvi, jimiž se uděluje božský život.

Je jich sedm: KŘEST, BIŘMOVÁNÍ, EUCHARISTIE, POKÁNÍ, POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH, KNĚŽSTVÍ A MANŽELSTVÍ.

Z jakého důvodu jsou svátosti nutné ke spáse?

Svátosti jsou pro věřící v Krista nutné ke spáse, i když ne všechny pro každého jednotlivého věřícího, protože působí svátostnou milost, odpuštění hříchů, přijetí za Boží děti, připodobnění Kristu Pánu a přivtělení k církvi. Duch Svatý uzdravuje a proměňuje ty, kdo je přijímají.

Co je to svátostná milost?

Svátostná milost je milost Ducha Svatého, darovaná Kristem a vlastní každé svátosti. Tato milost pomáhá věřícímu na jeho cestě svatosti, a tak zároveň pomáhá církvi, aby rostla v lásce a vydávání svědectví.

(Kompendium katechismu katolické církve, 224, 230, 231)

*„moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu“ Kol 1,28 .
„Nade vše mějte lásku, která je poutem dokonalosti“ Kol 3,14 .*

Apoštol nás povzbuzuje, abychom o možnosti dosažení cíle být Kristovými učedníky **nepochybovali**: Vzorem je **Abrahám**: „**Nezačal v nevěře o Božím zaslíbení pochybovat, ale byl poslán ve víře...**, že to, co Bůh zaslíbil, je mocen i učinit“ R 4,20. 21 . A jinde: „**Nedostává-li se někomu z vás moudrosti, ať ji žádá od Boha... Ať však žádá s důvěrou a nic nepochybuje**“ Jak 1,5a. 6 . **Nemějme žádné pochybnosti**. S Kristem **Církev dokonalosti bezpečně dosáhne**.

Bůh je hoden důvěry a lásky. Jestliže nás povolal, je to podobné, jako Kristus povolal své učedníky. Posláni jsme i my. Tak jako v **prvních dobách církve** učedníci rozšířili víru do mnoha částí světa. Skrze **příklad života** rozšiřme do svého okolí víru v evangelium i my, jako kdysi apoštolové. **Uvěřme a výsledky se nepochybně dostaví**.

V Brně na Křenové v červenci 2009

Váš bratr Jan

ÚČASTNÍME SE MŠE SVATÉ

Liturgie je vrchol a zdroj života církve. Mše svatá je oběť. Vykupitel vydává svůj život za život světa. Eucharistii máme slavit s hlubokou vírou, velkou úctou a klaněním. Nezbytnou podmínkou plodné účasti na mši svaté je živá víra ve skutečnou přítomnost Pána Ježíše v eucharistii.

Naše setkání s Bohem vyžaduje i odpovídající přípravu. Chceme-li přijmout Tělo Páně, musíme být ve stavu posvěcující milosti a dodržujeme půst od jídla a nápojů, a to alespoň jednu hodinu. Volíme vhodné oblečení, u žen dostatečně zahalující. Muži při vstupu do kostela smekají klobouky nebo čepice.

Při vstupu do kostela smočíme špičky prstů ve svěcené vodě a děláme znamení kříže. Tím si připomínáme svůj křest. To opakujeme i při odchodu z kostela. Znamení kříže děláme vždy řádně, je to základní úkon křesťanské modlitby.

V kostele s ohledem na posvátnost místa zachováváme mlčení. Pohybujeme se vážně a beze spěchu. Úctu k eucharistii projevujeme tím, že před svatostánkem poklekáme, na př. při příchodu či odchodu z kostela. Od zpěvu "Svatý, svatý..." až do společné modlitby Páně před sv. přijímáním se doporučuje klečet. Oltář uctíváme úklonou.

Při pokropení lidu svěcenou vodou vzbudíme lítost nad svými hříchy a žehnáme se znamením kříže. Bití v prsa je projevem lítosti. Užívá se při slovech "Je to má vina..." v confiteor - vyznávám se.